

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж1 г 16/2021
30.08.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Драгана Маринковић, у предмету предлагача АА из ..., коју заступа пуномоћник Анђелка Ђуричић Ракић, адвокат из ..., у поступку заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 г 71/21 од 25.06.2021. године, донео је дана 30.08.2021. године,

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Апелационог суда у Београду Р4 г 71/21 од 25.06.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 г 71/21 од 25.06.2021. године, одбијен је као неоснован захтев предлагача којим је тражено да се утврди да је предлагачу у поступку пред Апелационим судом у Београду у предмету Гж 5298/19 повређено право на суђење у разумном року, уз налог поступајућем судији Апелационог суда у Београду да у најкраћем року предузме процесне радње и мере у оквиру своје надлежности ради окончања овог поступка, те да се обавезе Република Србија да подносиоцу предлога накнади трошкове поступка у износу од 9.000,00 динара.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавила жалбу из свих законом прописаних разлога.

Одлучујући о жалби предлагача на основу члана 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ број 25/82 ... „Службени гласник РС“ број 106/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана

386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 са каснијим изменама и допунама) и нашао да жалба предлагача није основана.

У поступку доношења побијаног решења нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на које Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а неосновано се жалбом предлагача указује на битну повреду поступка из тачке 12. ове законске одредбе. Изрека побијаног решења је јасна и непротивречна изнетим разлозима о битним чињеницама, који су јасни и сагласни стању у списима предмета о развоју поступка у времену и предлогу рока у коме поступак може да се оконча.

Према разлозима побијаног решења предлагач је 15.06.2021. године поднела приговор ради убрзања поступка у предмету Апелационог суда у Београду Гж 5298/19 из разлога што није одлучено о жалби тужених изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву П 1889/18 од 04.04.2019. године. Поступак је покренут тужбом која је поднета 10.05.2016. године и у том предмету донета је пресуда Основног суда у Ваљеву П 1889/18 од 04.04.2019. године, против које су тужени – противтужиоци изјавили жалбу, а предмет је достављен другостепеном суду 24.06.2019. године. О жалби није одлучено до дана одлучивања о приговору предлагача. Према изјашњењу поступајуће судије у предмету Апелационог суда у Београду Гж 5298/19 предмет ће бити приоритетно изнет на седницу већа по повратку судије са годишњег одмора. Полазећи од наведеног, побијаним решењем је одбијен приговор предлагача за утврђење повреде права на суђење у разумном року са оценом да поступак од подношења иницијалног акта до подношења приговора траје нешто дуже од 5 година, због чега се има сматрати да је дужина трајања целокупног поступка у оквиру разумног рока за одлучивање, код чињенице да се не ради о хитном поступку, да је поступајући судија у наведеном предмету поштовао редослед решавања предмета, те да ће се поступак одлучивања о жалби приоритетно окончати по повратку судије са годишњег одмора, чиме је испоштована пракса Европског суда за људска права о дужини трајања ових поступака. Поред тога, оцењено је да је рок из члана 383. став 2. ЗПП, који прописује да је другостепени суд уколико не држи расправу у поступку по жалби, дужан да одлучи о жалби најкасније у року од 9 месеци од дана пријема списка првостепеног суда, инструкциони рок чије прекорачење само по себи не представља повреду права на суђење у разумном року.

Врховни касациони суд налази да је првостепени суд анализирајући дужину трајања првостепеног и другостепеног поступка, правилно закључио да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

По одредби члана 10. став 1. Закона о парничном поступку странка има право да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном року.

Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода у одредби члана 6. став 1. прописује да свако током одлучивања о његовим грађанским правима или обавезама или о кривичној оптужби против њега има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року, уважавају се све околности предметног случаја, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално потребно време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се отклонила неизвесност, а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативно, јер се процењује у сваком конкретном случају и оцена суда обухвата целокупни судски поступак од подношења тужбе 10.05.2016. године до изјављивања приговора за убрзање другостепеног поступка 15.06.2021. године.

Предлагач у жалби указује да је у овом поступку раније донета првостепена пресуда 10.05.2018. године која је укинута решењем Апелационог суда у Београду Гж 6335/2018 од 21.11.2018. године, те да је поступак одлучивања о жалби трајао свега 6 месеци, док је рок за одлучивање о жалби на пресуду која је донета у поновном поступку прекорачен и траје скоро две године. С обзиром да се према члану 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року уважавају све околности предмета суђења, поред осталог и целокупно трајање поступка, у том смислу укупно трајање поступка у конкретном случају од подношења иницијалног акта до подношења приговора за убрзање поступка (нешто више од 5 година) није неразумно дуг период и не прекорачује границе поступања суда у разумном року у овој врсти предмета, па право предлагача на суђење у разумном року није повређено.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року, а о жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова на основу члана 16. став 4. наведеног Закона.

Захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен применом члана 153. став 1. и члана 165. ЗПП у вези члана 30. Закона о ванпарничном поступку, имајући у виду да предлагач није успео у поступку по жалби.

С У Д И Ј А
Драгана Маринковић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења жалба није дозвољена.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић